

Rapidu!”

Hari ekrigardis suben al sia balailo. Ĝi estis malnova kaj iuj el ĝiaj vergetoj hirtis je strangaj anguloj.

“Etendu vian dekstran manon super via balailo,” kriis S-ino Viskio de la antaŭo, “kaj diru ‘Supren’.”

“Supren!” ĉiuj kriis.

La balailo de Hari saltis tuj en lian manon, sed ĝi estis inter la malmulto, kiu faris tion. Tiu de Hermiona Granger simple rulis sin sur la tero, kaj tiu de Nevil tute ne moviĝis. Eble balailoj, kiel ĉevaloj kapablas senti tion, ke oni timas, ekpensis Hari; estis tremeto en la voĉo de Nevil, kiu diris tutklare, ke li preferus lasi siajn piedojn sur la tero.

S-ino Viskio tiam montris al ili, kiel suriĝi la balastangon sen forgliti de ĝia fino, kaj ŝi paŝis laŭ la vicoj, korektante la tenon de ĉiu. Plaĉis ege al Hari kaj Ron, kiam ŝi diris al Malfid, ke li estis malĝuste tenante la stangon, evidente dum jaroj...

“Nu, kiam mi fajfos, ekpuŝu piede kontraŭ la tero, forte,” diris s-ino Viskio. “Tenu viajn stangojn stabile, supreniri je metro, kaj tiam venu rekte suben per klino iome antaŭa. Ĉe la fajfo – tri – du –”.

Sed Nevil, nervoza kaj incitebla, kaj timante ke li fariĝos postlasita surtere, puŝis forte antaŭ ol la fajfilo tuŝis la lipojn de s-ino Viskio.

“Venu reen, knabo!” ŝi kriis, sed Nevil altiĝis rekte supren tiel, kiel korko sin pafas el botelo – kvar metrojn, sep metrojn. Hari vidis lian timigatan, blankan, vizaĝon rigardi suben al la forfalanta tero, vidis kiam li singulte glitis flanken el la stango kaj –

“PUM!” – batbruo kaj terura krako eksonis, kaj Nevil sterniĝis velke sur la herbaro, la vizaĝo surtere. Lia balailo ankoraŭ altiĝis supren, supren, kaj komencis drivi laceme kontraŭ la prohibata arbaro, kaj preterviden.

S-ino Viskio kliniĝis super Nevil, ŝia vizaĝo tiel blanka, kiel lia.

“Rompita pojno,” Hari aŭdis ŝin murmuri. “Eku, knabo – vi bonfartos, supren por vi.”

Ŝi turniĝis al la cetero de la klaso.

“Neniu el vi ekmovu, dum mi alprenas tiun knabon al la alo hospitala. Vi lasu tiujn balailojn kie ili estas, aŭ vi forestos de Porkalo antaŭ ol vi povas diri ‘kvidiĉo’. Venu, karulo.”

Nevil, lia vizaĝo striata pro ploro, kaj tenante sian manradikon, forlamis kun s-ino Viskio, kiu apogis lin perbrake.

Ĝuste kiam ili foriris preter aŭdatingo, Malfid eruptis pro ridegoj.

“Ĉu vi vidis lian vizaĝon? Kia stulta maso li estas!”

La aliaj Rampenaj akordis.

“Haltigu la buŝon, Malfid,” knalis Parvati Patil.